

end at den Maade, hvorpaa dette Forhold tænkes ordnet her i Lovforslaget, vil være den for alle Parter helbigste. Jeg tror nemlig ikke, at det vil medføre de overordentlige Ulemper, som det ærede Medlem synes at tro. Naar han til Exempel anførte, at Snefastning ikke kan lade sig udføre ved Licitation, saa er det ikke rigtigt. Det kan naturligvis ikke ske for et enkelt Aar ad Gangen, men tager man en længere Aarrække, vil det kunne ske, idet Folk efterhaanden lære at bedømme, hvor meget Arbejde der udføres dertil paa de forskjellige Steder. Man har jo endog saa det Exempel, at Snefjersel her i Kjøbenhavn udføres ved Entreprise, og det er Noget, der er forbundet med langt mere Risiko end at kaste nogle Sneedrøier paa en Landevei, hvilket meget let lader sig gjøre. I Øvrigt er det jo ikke nogen Tvangssag; man vil ikke behøve at gjøre det paa den Maade, naar man ikke vil, men hvis man bedre finder sin Regning ved at lade det udføre ved Leiede Folk, saa faar det ganske frit for. Jeg skjønner heller ikke rettere, end at det ærede Udvalg dog i det Hele har været enigt om at erkjende Rigtigheden af Lovforslagets Grundtanke, idet det jo paa et eneste Punkt nær saa godt som har været enigt med Lovforslaget. Hvad dette særlige Forslag angaar, nemlig Endringsforslaget under Nr. 12, som er stillet af 5 af Udvalgets ærede Medlemmer, og som gaar ud paa, at man skulde bibeholde Bestemmelserne med Hensyn til Snefastning i Lovens af 30te December 1858, da kan jeg ikke være enig i dette Forslag. Det har altid staaet for mig saaledes, at disse Bestemmelser i Loven af 30te December 1858 om Snefastning ikke vare helbige. Den Maade, hvorpaa man der har forsøgt at fordele denne Byrde, har paa mange Steder vakt Misnøje, og jeg skjønner ikke rettere end, at man her gaar en heldig Vej ved at komme bort derfra, og at dette Arbejde vanskeligt vil kunne fordeles paa en retfærdig Maade, naar det ikke skal betales, idet man i mange Tilfælde er nødt til at ty til Arbeidskraften, hvor den er at faae. Nu have de ærede Forslagsstillere ganske vist i deres Forslag søgt at bøde paa een Ulempe, nemlig derved at give jordløse Husmænd og Indsiddere Betaling for Snefastningsarbejde; men saaledes som Forholdene nu udvilde sig paa Landet, er der mange og vil der i alt Fald blive flere jordløse Husmænd, der ville være endog saa bedre i Stand til at udføre deres Snefastningsarbejde uden Betaling end de Husmænd, der have en lille Jordlod. Enten skal man derfor betale det Hele, eller man skal lade det være en almindelig Pligt. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (S. Larsen) som igaar udtalte sig meget stærkt imod Lovforslaget, kom ogsaa til at udtale, at Folk havde hidtil med Belivillie udført dette Arbejde, selv om de ogsaa havde søgt, at der var noget Urigtigt deri. Ja, det kan jo gjerne være, at der paa visse egne er en saa fær Forskjærlighed for at

udføre Snefastning, men saavidt mig bekendt have Folk ordentligvis ikke lyst til at udføre mere Arbejde, end der retfærdig paahviler dem, og den retfærdigste Fordeling af Arbejdet vil aabenbart være den, at man lader Arbejdet betale og saa søger Folk, hvor de ere at faae. Derved kommer man ganske vist Retfærdigheden nærmest. En af Ulemperne ved den her paatænkte Ordning er vistnok de forøgede Udgifter, som det i visse Henseender vil medføre for Sogneraadene, og denne Ulempe har saa meget mere at sige, fordi Udgifterne til Snefastning falde saa uligelig, og Sogneraadene derfor ere nødt til at skulle være belavede paa at kunne afholde visse betydelige Udgifter til enkelte Løder mere end til andre Løder. Men for at bøde paa denne Ulempe gives der jo dog ogsaa Udveie, idet Sogneraadene enten ville kunne efterhaanden skaffe sig en Kassebeholdning, som de, for at den ikke skal ligge død hen, kunne sætte ind i en Sparekasse til Forrentning, for derfra at kunne høre den i paakommende Tilfælde, eller ogsaa kunne de hos en Sparekasse eller et andet Pengeinstitut fikke sig den Kredit, som behøves for at skaffe de Beløb, som i et enkelt Tilfælde nødvendig maatte udredes, og som saa siden kunde slaffes tilveie ved Ligning og da igjen tilbagebetales. Jeg tror derfor ikke, at Ulemperne i denne Henseende ville blive saa særdeles store. Desuden er den Udgift, som paa den Maade forvoldes af den Slags, at Pengene blive blandt Sognebeboerne; det er kun en Omflytning fra den Ene Komme til den Andens, og det er naturligt, at de, der have Raad og Lyst til at betale, blive fri, og at de, der have Lid og Lyst til at tjene disse Penge, faae dem, saa at der finder i det Hele en forstandig Udvæjning Sted. Der er endvidere til det under Nr. 12 stillede Endringsforslag af Udvalgets Medlemmer under Nr. 5 af to ærede Medlemmer stillet et Forslag om en Tilføining til dette Endringsforslag under Nr. 12. Det er i Grunden et meget interessant Forslag, idet det gaar ud paa, at Mertallet af de Snefastningspligtige skal kunne bestemme, enten dette Arbejde skal udføres paa den ene eller den anden Maade, og derved komme til at underkjende baade Sogneraadenes og Amtsraadenes Bestemmelse. Dette Forslag har noget meget tiltalende ved sig; det er jo saa overordentlig folkeligt, og hvis man kunde faae dette Princip gennemført ogsaa ved de øvrige kommunale Anliggender, saa vilde man derved komme bort fra de nu faaede af de to ærede Medlemmer som vistnok ogsaa af flere andre ærede Medlemmer saa ilde sæte Sogneraad og Amtsraad, da Kommunebeboerne saa selv umiddelbart kunde afgjøre deres Anliggender uden at have dette Omsvøb gennem disse Raad. Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (S. Madsen), som igaar anbefalede Forslaget, kom endog saa til at udtale, at det ikke var vor Pligt her at skrive Love, som skulde følges, og naar